

se týče zemskými soudy a vykonává tudíž tutéž úlohu jako revisní soud podle německého řádu trestního (§ 374 a násl. něm. tr. ř.).

Čís. 1199.

Při odsouzení pro přečin dle §u 305 tr. zák. a přestupek dle §u 308 a 312 tr. zák. nemůže nastati ztráta práva volebního.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1923, Kr II 210/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti na záštitu zákona do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 14. září 1922, pokud jím byla u obžalovaného Jana K-a vyslovena ztráta práva volebního, a do rozsudku mor. sl. vrchního zemského soudu v Brně jako soudu odvolacího ze dne 1. prosince 1922, pokud jím bylo odvolání tohoto obžalovaného z uvedeného výroku zamítnuto, — takto právem: Svrchu vyznačenými rozsudky byl porušen zákon v ustanovení §u 3 čís. 4 zákona ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 18. března 1920, čís. 163 sb. z. a n.; zrušuje se jak výrok krajského soudu v Olomouci o ztrátě práva volebního, tak i potvrzující jej výrok rozsudku vrchního zemského soudu v Brně jako soudu odvolacího s tím, že ztráta práva volebního u obžalovaného Jana K-a nenastává.

D ů v o d y:

Rozsudkem krajského soudu v Olomouci ze dne 14. září 1922 byl Jan K. uznán vinným přečinem dle §u 305 tr. zák. a přestupky dle §§ 308, 312 tr. zák. Ve smyslu zákona ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 sb. z. a n. a zákona ze dne 18. března 1920, čís. 163 sb. z. a n., vyslovena byla ztráta práva volebního. Na odůvodněnou tohoto výroku uvádí se v rozhodovacích důvodech rozsudku, že dle přesvědčení soudu byl obsah výroku takový, že jest za to míti, že obžalovaný jednal z důvodů nízkých a nečestných. Odvolání obžalovaného z výroku tohoto mor. sl. vrchního zemského soudu v Brně rozsudkem ze dne 1. prosince 1922 nevyhověl. Rozhodnutí odůvodněno jest v ten smysl, že se v tomto případě nejedná pouze o čin náhodný, vzniklý z příležitosti, která se naskytla, nebo z přeháhlenosti, nýbrž o výraz smýšlení obžalovaného o Československé republice, což právě tomu nasvědčuje, že, třebaže čin obžalovaného má i ráz politický, byl spáchán z nízké pohnutky, totiž z nenávisťi ke státu a jeho orgánům, takže dle přesvědčení odvolacího soudu nalézací soud právem ztrátu volebního práva vyslovil. Výrokem obou stolic byl zákon porušen, pokud se týče vyložení nesprávně. Podle prvního odstavce čís. 4 §u 3 zákona ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 18. března 1920, čís. 163 sb. z. a n. jsou z práva, voliti, vyloučeni, kdož právoplatným rozsudkem soudu trestního byli odsouzeni pro takový zločin anebo takový přečin anebo přestupek, pro který podle platných ustanovení nastává ztráta práva volebního do obcí. Druhý odstavec čís. 4 téhož §u stanoví, že,

není-li zvláštním zákonem výslovně stanoveno, že ztráta práva volebního nastává bezpodmínečně, může být tato ztráta výslovně jen tehdy, byl-li trestný čin spáchán z pohnutek nízkých a nečestných. Přečin dle §u 305 tr. zák. a přestupky dle §§ 308, 312 tr. zák. nejsou takovými činy trestnými, pro něž by v případě odsouzení byla podle ustanovení, platných v době, kdy zákon ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 sb. z. a n. nabyt účinnosti dle §u 76 dnem vyslášky, t. j. dnem 18. února 1919 — nastávala ztráta práva volebního do obcí a nebyla ztráta práva toho ani pozdějšími zákony na uvedené činy trestné rozšířena. (Viz výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 30. května 1919, čís. 10.732, uveřejněný pod čís. 16 Věstníku min. spravedl.). Přes to, že nalézací soud i soud odvolací zabývaly se vhodně řešením otázky, zda čin obžalovaného byl spáchán z pohnutky nízké a nečestné, což jest podle §u 2 (1) zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. důležito pro posouzení přípustnosti podmíněného odsouzení při případném budoucím odsouzení obžalovaného, nelze přece ze zjištění pohnutky nízké a nečestné ničeho vyvozovati v tomto případě pro ztrátu práva volebního, jelikož při odsouzení pro přečin podle §u 305 tr. zák. a přestupek §u 308, 312 tr. zák. nemůže podle platného práva vůbec nastati ztráta práva volebního.

Čís. 1200.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

V požadování odstupného za obchodní místnosti nelze spatřovati jednání pletichářské, po případě však přímé předražování (§ 7) zároveň převzatého zařízení obchodních místností.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1923, Kr I 999/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 4. června 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle čís. 4 §u 11 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnosti, opírající se o důvody zmatečnosti čís. 5, 9 a) §u 281 tr. ř., dlužno přiznati oprávnění, pokud ve směru věcném namítá, že zjištěné jednání obžalovaného nelze uznati za trestné pletichy dle §u 11 čís. 4 lich. zákona. Nalézací soud zjistil, že obžalovaný, nabízející Emanuelu J-ovi a Josefu L-ovi ku koupi zařízení tří obchodních místností s telefonem, ve spojení s přenecháním těchto místností, požadoval za tyto místnosti se zařízením zřejmě přemrštěnou cenu 50.000 Kč a uznal toto jednání za pletichářské a trestné dle §u 11 čís. 4 lich. zákona s odůvodněním, že požadování odstupného za pronajaté místnosti odporuje platným předpisům a jest způsobilé zvýšiti cenu